

ת"פ 9850/04/20 - מדינת ישראל נגד גל פאר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 9850-04-20 מדינת ישראל נ' פאר(עציר)

תיק חיצוני: 130509/2020

בפני כבוד השופט סארי ג'וסי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

גל פאר

ע"י ב"כ עו"ד יניב אביטן

גזר-דין

1. הנאשם יליד 19.12.1989 הורשע ביום 30.12.2020 על סמך הודאתו בעובדות כתב-האישום המתוקן בעבירת שוד, לפי סעיפים 402(ב) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של גניבה בצוותא, לפי סעיפים 383(א) + 29 לחוק העונשין.

2. על-פי החלק הכללי של כתב-האישום המתוקן הנאשם ואלכסנדר אמוסוב (להלן: "**אלכס**") הם חברים.

במועד הרלבנטי לכתב-האישום המתוקן עבד עידן צור (להלן: "**המתלונן**") בחנות הנוחות של תחנת הדלק "TEN מילואות", הממוקמת בכביש חיפה-עכו, בסמוך לכניסה הצפונית לאזור התעשייה קריית-ביאליק (להלן: "**החנות**" ו"**תחנת הדלק**" בהתאמה).

על-פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 29.03.2020, בשעה 18:28, שהה המתלונן בחנות בגפו מאחורי דלפק הקופה, או אז נכנסו הנאשם ואלכס אל החנות בכוונה לשדוד אותה, כשלאשם קפוצ'ון, ופניהם מוסתרות באופן חלקי.

עם כניסתם לחנות, עמד הנאשם מול המתלונן ואלכס חלף על-פני דלפק הקופה, כשהוא אוחז בידו חפץ חד ומבריק הנחזה להיות סכין עשוי ממתכת (להלן: "**סכין**"), והתקרב בצורה מאיימת אל המתלונן. בשלב זה הדף המתלונן את אלכס לאחור, וביקש שלא יפגעו בו וימסור להם הכול.

אלכס פנה אל המתלונן, ודרש ממנו בתקיפות ובצורה מאיימת, שיפתח את הקופה וימסור לידיו את הכסף שמצוי בה, כשכל העת הוא אוחז בידו בסכין.

בשלב זה ניגש הנאשם אל מאחורי דלפק הקופה, ונטל ממתקן הסיגריות חפיסות סיגריות, אותן הכניס לתוך שקית שלקח אלכס דלפק הקופה, ושניהם אחזו יחדיו בשקית (להלן: "**השקית הראשונה**").

כתוצאה מן האיומים, ובשל פחדו מהנאשם ואלכס, ציית המתלונן לדרישתו של אלכס ופתח את הקופה, ממנה נטל

אלכס סך של 862 ₪ (להלן: "הכסף").

לאחר מכן, מסר הנאשם למתלונן שקית נוספת (להלן: "השקית השנייה") על-מנת שיחזיק אותה עבורו, ונטל חפיסת סיגריות נוספות ממתקן הסיגריות. בזמן זה המשיך דין ודברים בין אלכס לבין המתלונן, במסגרתו דרש אלכס לדעת היכן ממוקמת כספת החנות. המתלונן אמר לאלכס שהכספת מצויה בחדר חיצוני לחנות, והכניסה אליו נעשית באמצעות קודן (להלן: "חדר המתדלקים"). אלכס דרש מן המתלונן את קוד הפתיחה (להלן: "הקוד") לחדר המתדלקים, כשהוא אוחז כל העת בידיו את הסכין. בהמשך יצא אלכס לחדר המתדלקים, כשברשותו השקית הראשונה ובה חבילת הסיגריות, בעוד הנאשם והמתלונן נותרו לבדם בחנות.

אלכס נכנס לחדר המתדלקים באמצעות הקוד, שם הבחין בכספת נעולה המקובעת לרצפה בחדר פנימי, וניסה לפתוח אותה. משלא הצליח לפתוח את הכספת, יצא אלכס מחדר המתדלקים ונמלט מתחנת הדלק, כשבידו השקית הראשונה עם חפיסות הסיגריות והכסף.

במקביל, סיים הנאשם למלא את השקית השנייה, ונטל חפיסות סיגריות נוספות, אותן הכניס לשקית נוספת (להלן: "השקית השלישית").

בשלב זה יצא הנאשם מן החנות, כשבידו השקית השנייה והשלישית, ובהן עשרות חפיסות סיגריות, ונמלט גם הוא מתחנת הדלק.

על-פי עובדות האישום השני, בתאריך 30.03.2020, בסמוך לשעה 07:16, חלפו הנאשם ואלכס ליד משאית סחורות, אשר חנתה בסמוך לבית העסק "יסמין", ברחוב החרושת 47, באזור התעשייה בקריית ביאליק. הנאשם ואלכס לקחו מחלקה האחורי של המשאית עגלת משא (להלן: "עגלת המשא"), והמשיכו בדרכם.

בשעה 07:41 הגיעו הנאשם ואלכס לתחנת הדלק, כשלראשם קפוצ'ון, ופניו של אלכס מוסתרות באופן חלקי. באותה העת אחז הנאשם בידיו אלה ואלכס דחף את עגלת המשא. השניים התקדמו לעבר חדר המתדלקים, ובהגיעם עשה אלכס מספר ניסיונות לפתוח את הדלת באמצעות הקוד אותו קיבל יום קודם לכן מן המתלונן במהלך השוד, אך ללא הצלחה, הואיל והקוד הוחלף לאחר האירוע מושא האישום הראשון. בהמשך, דחפו הנאשם ואלכס בכוח את דלת חדר המתדלקים מספר פעמים, והנאשם אף בעט בה, כל זאת על-מנת לפתוח אותה, אולם ללא הועיל.

באותה עת שהו בחדר המתדלקים מנהלת תחנת הדלק ומתדלק, אשר עקבו אחר הנעשה דרך מצלמות האבטחה, והזעיקו את המשטרה. משלא הצליחו הנאשם ואלכס לפתוח את הדלת, ומשהבחינו בניידת משטרה מתקרבת לתחנת הדלק, החלו הנאשם ואלכס להימלט מן המקום.

פקד עלא סאלח (להלן: "הקצין") הגיע לתחנת הדלק בניידת משטרתית, כשהוא לבוש במדים. הקצין יצא מן הניידת והצליח לאחוז בנאשם ובאלכס בסמוך ליציאה משטח תחנת הדלק, והודיע להם שהם עצורים, תוך שמתנהל מאבק

בינם לבינו בשל ניסיונם להימלט ממנו. בשלב זה השתחרר הנאשם מאחיזתו של הקצין וברח לכיוון אזור התעשייה בקריית ביאליק, בעוד אלכס נתפס.

3. כאמור כבר לעיל, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו, הודה הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן, ובין הצדדים לא נקבע הסדר לעניין העונש.

בו ביום, נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם להזמין את דו"ח סוציאלי שהוכן על-ידי עובדת-סוציאלית של בית הכלא צלמון (להלן: "**הדו"ח הסוציאלי**"), שם עצור הנאשם, וזאת בשים-לב לעובדה, כי הזמנת תסקיר שירות המבחן בנסיבות דנן עלולה הייתה לגרום לדחייה ארוכה של שמיעת הטיעונים לעונש וגזירת עונשו של הנאשם.

הבהרתי לנאשם, כי אין בהזמנת הדו"ח האמור, כדי לחייב את בית המשפט בעניין גזירת העונש.

4. מן הדו"ח האמור, שנערך ביום 03.01.2021 עולה, כי הנאשם עצור מיום 30.03.2020 ללא עבירות משמעת, וכי הוא מוסר בדיקות שתן נקיות משרידי סמים.

עוד עולה מן הדו"ח, כי לנאשם רקע של התמכרות לסמים, וכי הוא שולב במהלך מעצרו בתוכנית לגמילה מסמים. הנאשם, כך נכתב, השתלב מבחינה חברתית בתוכנית, ושיתף פעולה באופן מלא, הן על-ידי הגעה בזמן לקבוצות השונות, והן על-ידי למידה במרכז החינוך והשלמת בגריות.

עוד ובנוסף עולה מן הדו"ח, כי לנאשם קיימת מודעות מלאה לבעיית ההתמכרות ממנה סובל, וכי הוא מבין שקיים הכרח לטפל בה. לדבריה של העובדת-הסוציאלית, הנאשם "**נמצא בראשיתו של תהליך טיפולי, בהבנת השפעותיה של ונזקיה של התמכרותו ועבירותיו על חיינו וחיי סביבתו. טרם סיים ובהחלט זקוק להמשך תהליך טיפולי שיקומי**".

5. ביום 02.02.2021 נשמעו בפניי טיעוני הצדדים לעונש, לצד הגשת טיעונים בכתב ואסופת פסיקה על-ידי כל אחד מן הצדדים.

בנוסף הגישה ב"כ המאשימה תדפיס מידע פלילי של הנאשם, וכן את כתב-האישום המתוקן ואת גזר-דין של שותפו של הנאשם לעבירות האמורות.

לטענת ב"כ המאשימה, על מתחם הענישה במקרה שבפנינו לנוע בין 4 ל- 6.5 שנות מאסר בפועל, עת לטענתה יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף הגבוה של המתחם, לצד רכיבי ענישה נוספים, לרבות מאסר על-תנאי ופיצוי לנפגעי עבירה.

באשר לקביעת המתחם, כך נטען, יש ליתן משקל לתכנון שקדם לעבירות בשני האישומים, לנזק הכספי שנגרם בפועל, לצד הנזק שיכול היה להיגרם, לרבות פגיעה גופנית.

באשר לענישה בתוך המתחם, טענה ב"כ המאשימה, כי יש ליתן משקל מכריע לעברו הפלילי המכביד, הכולל חמש הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואליומות חרף גילו הצעיר יחסית של הנאשם, ולעובדה שעובדות כתב-האישום מבטאות חזרתיות ואף עליית מדרגה. ב"כ המאשימה הדגישה, כי שני המאסרים הקודמים שהוטלו על הנאשם לא הרתיעו את הנאשם.

עוד נטען, כי משמעות ההרשעה בצוותא-חדא היא שניתן לייחס את כל רכיבי ההתנהגות שבוצעו על-ידי כל אחד מן השותפים גם לשותף השני, באופן שעת אחד מן השותפים מאיים פונה השותף השני למתלונן, עת אחד מן השותפים נוטל חפירות סיגריות, נוטל השותף השני כסף. ב"כ המאשימה הדגישה, כי קיים שוני בין הנאשם לבין שותפו, עת לחובתו של השותף עבירות שונות, אך לא מן הסוג הנדון ומבלי שריצה מאסר בפועל.

עוד ובנוסף נטען, כי אין ליתן משקל לדו"ח העובדת-הסוציאלית, הואיל ובדו"ח האמור מדובר רק בשיתוף פעולה של הנאשם, והתגייסותו להליך טיפולי ולא מעבר לכך, מקל וחומר עת מדובר בנאשם רצידיביסט, אשר לא ניתן לומר לגביו, כי קיימים סיכויי שיקום גבוהים.

6. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי טיעוני ב"כ המאשימה חוטאים לחובת ההגנות, הואיל והיא כלל לא התייחסה במסגרת כלל אחדות הענישה לגזר-דינו של שותפו של הנאשם לעבירות בעניינו, שם הוטלו על השותף 30 חודשי מאסר בגין כתב-האישום המתוקן, והדגיש, כי המאשימה לא הגישה ערעור על גזר-הדין האמור, ולפיכך, ברי, כי השלימה עם תוצאותיו.

7. עניינו של הנאשם, כך נטען, שונה הואיל ועל שותפו של הנאשם לעבירות הוטלו בעבר 13 חודשי מאסר על-תנאי, ומשכך, עת העונש הכולל שהוטל עליו הסתכם ב-33 חודשי מאסר בפועל, על עונשו של הנאשם להיות נמוך באופן משמעותי.

נטען, כי יש ליתן משקל בגזירת עונשו של הנאשם לעובדה, כי הנאשם שוהה במעצר, בתנאים קיצוניים תחת מגבלות הקורונה כ-11 חודשים במעצר תחת מגפת הקורונה ומגבלות הקורונה.

לטענת ב"כ הנאשם, על מתחם הענישה בעניינו של הנאשם לנוע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשים, והפנה לגזר-דין אותם הגיש, ואשר מבססים לטעמו מתחם זה. בדיון הפנה ב"כ הנאשם ל-ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצא** **טנבה** (13.08.2013), שם דובר, לטענתו של הסניגור במקרה חמור יותר הואיל והייתה פגיעה קלה במתלונן, קבע בית המשפט העליון שבאירועים ספונטניים, עת אין כל פגיעה ממשית, על המתחם לנוע בין 6 לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לטענתו של ב"כ הנאשם, קיים הבדל משמעותי בין מעשיו של הנאשם לבין אלו של שותפו, הואיל והיה זה השותף שביצע את המעשים, ואילו הנאשם, כפי שעולה מכתב-האישום המתוקן, לא ביצע כל פעולה נגד המתלונן. הגם, כך אליבא דסניגור, שהמעשים בוצעו בצוותא, יש לבחון את חלקו של כל אחד מן השותפים, ובענייננו אין להשית על הנאשם ועל שותפו ענישה אחידה.

לעניין הענישה בתוך המתחם, טען ב"כ הנאשם, כי יש ליתן משקל להודאתו של הנאשם, ולעובדה, כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם גורמי החקירה מתחילת החקירה, וכי כתב-האישום שהוגש נגד השותף הוא פועל יוצא של עדות הנאשם.

עוד ובנוסף נטען, כי על אך שנסיבות חייו של הנאשם אינן פשוטות, הוא השתלב באופן מלא בתהליך הטיפול, כאמור בדו"ח הסוציאלי, הפנים את חומרת מעשיו, ועושה כל שלא ידו על-מנת לחזור למוטב. הנאשם, כך נטען, סיים 12 שנות לימוד במהלך תקופת המעצר, השתלב בקבוצות טיפול, ועולה מן הדו"ח הסוציאלי, כי בעניינו של הנאשם מדובר באדם עם אופק שיקומי משמעותי. לפיכך, לטענת ב"כ הנאשם, ובשים-לב לעובדה, כי הנאשם עצור מזה כ- 11 חודשים, יש להסתפק בגזר-הדין בתקופה זו.

ב"כ הנאשם הכחיש, כי הנאשם רצידיביסט, אשר ביצע עבירות דומות בעבר והורשע בגינן, והדגיש שוב, כי בעת גזירת עונשו של הנאשם, יש ליתן משקל להבדלים המשמעותיים בינו לבין שותפו.

8. הנאשם העיד, וטען, כי הוא מצטער על מעשיו ולוקח עליהם אחריות מלאה. לטענת הנאשם, הוא גדל עם אם אלכוהוליסטית שמתה בהיותו בן 18. לדבריו של הנאשם, תקופת שהותו במעצר גרמה לו לקחת אחריות על מעשיו, ולטפל בהתמכרותו לסמים ולאכזריות, וטען, כי גם עת ישתחרר מבית הכלא ימשיך בתהליך הטיפול.

9. כאמור כבר לעיל הצדדים בנוסף לטיעונים שנשמעו בעל-פה, ב"כ הצדדים הגישו טיעונים בכתב, וצירפו אסופת פסיקה רלוונטית, לטעמם.

לטענת המאשימה, לחובת הנאשם חמש הרשעות ב-11 תיקים שונים בין השנים 2007-2017, לרבות בעבירות של הכשלת מעצר או חיפוש חוקי, העלבת עובד-ציבור, גניבה, תקיפת סתם בן-זוג, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית, עבירות סמים, איומים, סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, החזקת נכס החשוד כגנוב, ובעברו ריצה שני עונשי מאסר.

עוד נטען, כי העבירות מושא כתב-האישום המתוקן הן חמורות, והעונש המירבי שקבע המחוקק לצידן הוא 20 שנות מאסר בפועל בעבירת השוד, ו-3 שנות מאסר בעבירת הגניבה. מעשיו של הנאשם, כך אליבא דמאשימה, מבטאים זלזול בוטה בזכותו של המתלונן לשמירה על בטחונו האישי, התעסוקתי, שלמות גופו, ובזכות הקניין. לפיכך, סבורה

המאשימה, כי על העונש שייגזר על הנאשם, להיות גורם מוקיע, מתריע ומרתיע, אשר יעביר מסר תקיף של סלידה, ואכיפה בלתי-סבלנית של בתי המשפט לעבירות מן הסוג האמור.

עוד ובנוסף נטען, כי התנהגותם של הנאשם ושותפו לעבירות מלמדת על פעולה מתוכננת בצוותא-חדא, עת הם הסוו את פניהם באופן חלקי, וניהלו דין ודברים עם המתלונן אודות מיקום הכספת, מידע אודות הקוד לפתיחתה, הצטיידות ושימוש בחפץ חד הנחזה להיות סכין, והגעה בחלוף כחצי יממה לאותה זירה על-מנת לפתוח את הכספת באופן אלים.

לטענת המאשימה, התנהגותו של הנאשם משקפת דפוסים עברייניים, ומעידה, כי לנאשם אין כבוד לחיי-אדם, ולרכושם של אחרים.

נוכח כל האמור לעיל סבורה המאשימה, כי רק ענישה משמעותית הכוללת רכיב מאסר לתקופה ארוכה ברף הגבוה של המתחם, עשוי להוות עונש ראוי ומרתיע לנאשם, וזאת אף בשים-לב לפסיקת בית המשפט העליון, כי יש להגן על עובדי תחנות הדלק, אשר מוצאים עצמם קורבנות למעשיהם של עבריינים כדוגמת הנאשם ושותפו.

לטענת המאשימה הערכים המוגנים שנפגעו הם, בין היתר, שלמות גופו וחיוו של נפגע העבירה, כמו גם זכות הקניין שלו ושל זולתו.

באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, נטען, כי יש לראות את כל העבירות כאירוע אחד בעל חומרה גבוהה במיוחד, וליתן את הדעת לתכנון שקדם לעבירה, לעובדה, כי הנאשם ושותפו פעלו בצוותא-חדא ואחראים באופן מלא על כל המעשים, לנזק הכספי בסך 2,319.5 ₪ שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כמו גם הנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות, לרבות פגיעה בגופו של אדם או בחייו, רצונו של הנאשם לגרוף "רווח קל" ומהיר, יכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה ולהימנע ממעשים אלו, והיעדר סייג לאחריות פלילית. המאשימה אף עתרה לחרוג מן המתחם לחומרא לשם הגנה על הציבור.

לענין מדיניות הענישה הנוהגת הפנתה המאשימה לפסיקה שהוגשה על-ידה, והדגישה, כי מדיניות הענישה היא רק שיקול אחד מיני רבים, שיש לשקלם בעת קביעת מתחם הענישה ההולם.

המאשימה הפנתה ל- ע"פ 4442/19 מדינת ישראל נ' דניאל אלחנדרו שוויץ ואח' (13.11.2019) (להלן: "עניין שוויץ"), שם הורשעו הנאשמים בשתי עבירות של שוד בצוותא בנסיבות מחמירות, נאשם אחד נידון ל-20 חודשי מאסר בפועל, והשני ל-28 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המאשימה, וקבע שהעונשים שנגזרו על הנאשמים, אינם הולמים את חומרת מעשיהם, וכי הם חורגים במידה משמעותית מן הענישה הראויה, והוסיף לכל אחד מן הנאשמים 10 חודשי מאסר בפועל על עונשם.

ב-ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (09.07.2019), דחה בית המשפט העליון ערעורו של קטין על עונש מאסר

בן 24 חודשים שהושתו עליו בגין הרשעתו בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות של עובד חנות נוחות בתחנת דלק והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

ב-ע"פ 212/14 **יונתן יעקב נ' מדינת ישראל** (11.08.2014), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר לגביו נקבע מתחם הענישה שנע בין 15-60 חודשי מאסר בפועל, והושתו עליו 40 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת שוד מזויין בצוותא בתחנת דלק באישון לילה.

ב-ע"פ 5368/14 **ציון אברהם נ' מדינת ישראל** (08.09.2014), דחה בית המשפט העליון ערעור של נאשם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, ולמעשה אישר מתחם ענישה שנע בין 3-5 שנים, ועונש של 3.5 שנות מאסר שנגזרו על הנאשם.

ב-ע"פ 1114/15 **נור גנאים נ' מדינת ישראל** (16.11.2015), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, שמתחם הענישה ההולם, אשר נקבע לגביו נע בין 18-60 חודשי מאסר, ונגזרו עליו 42 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירת שוד בנסיבות מחמירות, וקשירת קשר לביצוע עבירה.

ב-ע"פ 5780/13 **מאיר בן אבו נ' מדינת ישראל** (16.07.2014), קיבל בית המשפט העליון ערעור של הנאשם בגין עבירות שוד, וקבע, כי בנסיבות האמורות ראוי היה לקבוע מתחם ענישה בטווח שבין 30-60 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם עונש של 45 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 6001/13 **אלמו קסה נ' מדינת ישראל** (29.01.2014), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר נגזרו עליו 33 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים בגין עבירה של ניסיון שוד של חנות נוחות בתחנת הדלק.

ב-ע"פ 4812/12 **רשיפל סעדייב נ' מדינת ישראל** (11.04.2013), דחה בית המשפט העליון ערעור של הנאשם, אשר נגזרו עליו 36 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים בעבירות של שוד, תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, הפריה לשוטר בנסיבות מחמירות, ובהחזקת סם מסוכן לצריכה עצמית, וקבע, כי העונש משקף את חומרת מעשיו של הנאשם, ומאזן בחומרה זו לבין מצבו ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

נוכח כל האמור לעיל, עתרה המאשימה לקביעה, כי מדובר באירוע אחד, שבגינו על מתחם הענישה ההולם לנוע בין 4-6.5 שנות מאסר בפועל. בהיתן, כך נטען, כי לנאשם עבר פלילי לא מבוטל, סבורה המאשימה, כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר ברף הגבוה של מתחם הענישה האמור.

10. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם, רווק בן 31, אשר בעברו 5 הרשעות, הודה במעשים שביצע, לקח אחריות מלאה על מעשיו, וזנח את דרך הרע.

לטענת ב"כ הנאשם, הגם שמעשיו של הנאשם פגעו בערכים חברתיים מוגנים, לרבות בטחון רכוש הציבור, על העונש להיגזר לכל נאשם לפי נסיבותיו האישיות, ונסיבות העבירה שביצע, כפי שקבע כב' המשנה לנשיאה (בדימוס) השופט ס. ג'ובראן ב-ע"פ 7655/12 **אדריס פייסל נ' מדינת ישראל** (04.04.2013) (להלן: "**עניין פייסל**").

בעניינו של הנאשם, כך נטען, הוא לא החזיק בידיו כל כלי או אמצעי אחר, כלל לא פנה אל המתלונן, לא ביצע כלפיו תנועה מאיימת, ולא ניסה לפגוע בו, כל שעשה הנאשם, לטענת בא-כוחו, היה לגשת מאחורי הדלפק וליטול חפירות סיגריות. לפיכך, סבור ב"כ הנאשם, כי ניתן להבחין על נקל שחלקו של הנאשם באישומים היה קטן באופן משמעותי מזה של שותפו.

על-מנת לבסס את מתחם הענישה לו עותר הנאשם, הפנה בא-כוחו לפסיקה רלוונטית, ולטענתו בחלק מן הפסיקה האמורה, אף מדובר בעבירות דומות, אשר בוצעו בנסיבות חמורות באופן משמעותי מן הנסיבות שבענינו של הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לעניין פייסל, שם קבע בית המשפט העליון, כי על מתחם הענישה הראוי לעבירות שוד, אשר בוצעו באופן ספונטני, ללא תכנון מוקדם, ללא שימוש בנשק, ולנפגע העבירה לא נגרמו נזקים חמורים, לנוע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טייצאו טגבה** (13.08.2013), שם דחה בית המשפט העליון את ערעורה של המאשימה על קולת העונש, עת נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 50 חודשי מאסר בפועל, וכל הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות.

ב-ע"פ 8487/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (08.11.2016), שם דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ושוד מזויין, עת נקבע מתחם ענישה שנע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל.

נוכח כל האמור לעיל, עותר ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה שנע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל.

עוד נטען, כי בבחינת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש לקבוע, כי העונש יהא ברף הנמוך של המתחם, ובשים-לב לעובדה, כי הנאשם ריצה עד כה כ- 10 חודשי מעצר, יש לגזור עליו 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

עוד ובנוסף נטען, כי בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ולדו"ח הסוציאלי, ממנו עולה, כי הנאשם החל בתהליך טיפולי משמעותי בין כותלי בית הכלא, לראשונה בחייו משתף פעולה באופן מלא עם גורמי הטיפול, וכן להתרשמות העובדת-הסוציאלית, לפיה קיימת

לנאשם מודעות מלאה לבעיית ההתמכרות ממנה סובל ובצורך לטפל בה.

לטענת ב"כ הנאשם יש ליתן משקל בגזירת העונש גם לנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו, עת הוא מצוי במעצר במשך תקופה ארוכה, בו התנאים קשים ופוגעניים יותר, מקל וחומר עת מדובר במעצר בתקופת מגפת הקורונה, אשר טמנה בחובה קשיים נוספים על העצורים, כגון: איסור ביקורים, הפחתת טיולים בחצר, ועוד.

עוד יש ליתן משקל, כך אליבא דב"כ הנאשם, לנטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לחזור למוטב, לשיתוף הפעולה של עם רשויות אכיפת החוק, ולעבר הפלילי של הנאשם. הגם שבעברו של הנאשם 5 הרשעות פליליות, כך נטען, אין מדובר בעבר פלילי עשיר, ודומה, כי מדובר באדם, אשר ניתן לחלצו מעולם הפשע, וזאת בניגוד לשותפו של הנאשם, שבחינה של עברו הפלילי מלמדת על כך שמדובר בעבר פלילי מכביד.

עוד נטען, כי על שותפו של הנאשם נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות מושא ההליך שבפנינו. יחד עם זאת, כך נטען, בית המשפט קבע בעניינו של השותף, כי עונשו של הנאשם בשים-לב ל-13 חודשי המאסר המותנים שהיו תלויים נגדו, יסתכמו ב-33 חודשי מאסר בפועל. משמע, כך לטענת הסניגור, הלכה למעשה הושתו על השותף 20 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות מושא עניינו.

נוכח האמור לעיל, סבור ב"כ הנאשם, כי התוצאה המתבקשת בשים-לב לאחדות הענישה, וחלקו הקטן משמעותית של הנאשם בעבירות בעניינו, היא ענישה של 10 חודשי מאסר בפועל.

לחלופין, טען ב"כ הנאשם, כי אם ייקבע מתחם ענישה כבקשת המאשימה, אזי על בית המשפט לסטות לקולא מן המתחם האמור מטעמים של זיכוי שיקום, והפנה ל-ע"פ 6637/17 **אליזבט קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.04.2018), המבחנים שפורט בפסיקת בית המשפט העליון, כך נקבע, מתקיימים רובם ככולם בעניינו של הנאשם, כפי שאלו עולים מן הדו"ח הסוציאלי.

בסיכומם של דברים, עתר ב"כ הנאשם לקבוע מתחם ענישה שינוע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל, ולגזור על הנאשם עונש שלא יעלה על 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, לצד ענישה נלווית.

11. פסיקה עקבית וארוכת שנים של בית המשפט העליון מצביעה על החומרה בה רואים את עבירת השוד, ועל הצורך לנהוג ביד קשה במבצעה, ולא בכדי ראה המחוקק לנכון להציב בצדה עונש מירבי של 20 שנות מאסר.

אפנה לדבריו של כב' השופט ע. פוגלמן ב- ע"פ 8696/18 **מדינת ישראל נ' עדנאן מני** (18.04.2019):

"בפסיקת בית משפט זה תוארה לא אחת חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הפוגעת בביטחוננו האישי של הפרט וברכוש, וכן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלומם וברווחתו (ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (6.1.2015); ע"פ 8205/12 דדון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (26.12.2013)). הענישה בעבירות מעין אלו, כך נפסק, צריכה לבטא את הסלידה החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע "לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם" (ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (27.12.2012); עניין מיכלאשוילי, פסקה 7)".

לא זו אף זו, פסיקת בית המשפט העליון אף עמדה על החומרה היתרה בה יש להתייחס לאותם עבריינים, שמחפשים טרף קל, בדמות המתלונן שבעניינו, אשר כל "חטאם" הוא, שהם עובדים לפרנסתם באישון ליל - בגפם - ואינם יכולים להתנגד לדרישות העבריינים, עת חייהם ושלמות גופם מונחות על כף המאזניים.

אפנה לדבריו של כב' השופט נ. הנדל בעניין סעדייב, פסקה 4:

"בלב הדיון ניצב מעשה שוד בחנות קיוסק בשעת לילה מאוחרת, תוך איומים על העובד במקום ותקיפתו. שכיחותם של מקרים כגון דא מחייבת את היחלצותו של בית המשפט לעזרתם של עובדי הלילה. עובדי הקיוסקים נמנים עם שורה ארוכה של עובדים, דוגמת עובדי תחנות דלק ומאבטחים, המעניקים שירות בשעות הלילה לאלה הזקוקים לו. המדובר באנשים אשר עובדים לפרנסתם בעבודות שמטבען אינן פשוטות. בעבודתם חשופים הם למפרי חוק אשר מנצלים את אצטלת הלילה ורדת החשכה לביצוע זממם. לרוב, עובדים אלה נמצאים במקום בגפם, ועובדי האורח המצויים בסביבתם הם מעטים. לא אחת מותקפים "עובדי הלילה" על ידי יחידים או קבוצות אשר שמו להם למטרה להשיג "כסף קל" ביודעם שהעובד נמצא לבדו ולא יתנגד למתן הכסף כאשר חייו ושלמות גופו מונחים על הכף. מעבר לנזק הפיזי שגורמים התוקפים לעובדים, הפגיעה הנפשית לנוכח הטראומה שעברו ותחושת חוסר האונים בה הם מצויים הינן גבוהות במיוחד".

בעניינו, בל נשכח, כי לצד עבירת השוד, הורשע הנאשם גם בעבירת גניבה בצוותא, שאף היא עבירה חמורה.

12. במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים רבים, לרבות, בערך כבוד-האדם, בשלמות גופו, ביטחונו וחיייו של

נפגע העבירה, בתחושת הביטחון האישי, בסדר החברתי ושלום הציבור, וכן ברכוש ובקניין.

ודוק, על-פי עובדות האישום הראשון, נכנסו הנאשם ואלכס אל החנות בכוונה לשדוד אותה, כשלראשם קפוצ'ון, ופניהם מוסתרות באופן חלקי. עם כניסתם לחנות, עמד הנאשם מול המתלונן ואלכס חלף על-פני דלפק הקופה, כשהוא אוחז בידו סכין והתקרב בצורה מאיימת אל המתלונן.

בהמשך, אלכס פנה אל המתלונן, ודרש ממנו בתקיפות ובצורה מאיימת, שיפתח את הקופה וימסור לידיה את הכסף שמצוי בה, כשכל העת הוא אוחז בידו בסכין. בשלב זה ניגש הנאשם אל מאחורי דלפק הקופה, ונטל ממתקן הסיגריות חפיסות סיגריות, אותן הכניס לתוך השקית הראשונה. כתוצאה מן האיומים, ובשל פחדו מהנאשם ואלכס, ציית המתלונן לדרישתו של אלכס ופתח את הקופה.

לאחר מכן, נטל הנאשם חפיסת סיגריות נוספות ממתקן הסיגריות. בזמן זה המשיך דין ודברים בין אלכס לבין המתלונן, עת אלכס אוחז כל העת בידיה את הסכין. במקביל, סיים הנאשם למלא את השקית השנייה, ונטל חפיסות סיגריות נוספות, אותן הכניס לשקית השלישית.

אם לא די בכך, על-פי עובדות באישום השני, כחצי יממה לאחר מכן, ולאחר שהנאשם ואלכס לקחו מחלקה האחורי של משאית עגלת משא, הם הגיעו לתחנת הדלק. שם ניסו השניים לפרוץ את דלת חדר המתדלקים בכוח, ללא הצלחה, עת הנאשם אחז בידיה אלה ואלכס דחף את עגלת המשא.

כאשר הגיע הקצין לתחנת הדלק בניידת משטרתית, על-מנת לעצור את השניים, השתחרר הנאשם מאחיזתו של הקצין וברח.

עולה בבירור מן האמור לעיל, כי לנאשם היו הזדמנויות למכביר לעצור את מעשיו בכל רגע נתון הן מחפץ ליבו, והן נוכח הגעת הקצין לתחנת הדלק, דא עקא, הוא לא עשה כן. נהפוך הוא - הנאשם עשה כל שלא ידו על-מנת שמעשה השוד יצלח, כמפורט כבר לעיל, וגם עת היה ברור לנאשם, כי מעשיו הגיעו אל סיומם, החליט להיאבק בקצין ולהימלט.

בנוסף, גם אם במבחן התוצאה לא נגרם נזק נוסף מעבר לנזק הכספי, הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד שמבוצע באמצעות סכין ידוע, אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים משליטה, ואזי אחריתם מי ישרנו?

13. מתחם הענישה בעבירות השוד תלוי בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, וכך קבעה כב' השופטת ע. ברון בעניין שוויץ:

"לעבירת השוד בנסיבות מחמירות פנים רבות ומשך הענישה בגינה היא מגוונת "בשל השוני במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמאפיינים הנסיבתיים של המקרים השונים ובכלל זה שימוש בנשק וסוג הנשק; מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה; חומרת הפגיעה של הקורבן; זהות

הקורבן כמשת"ק לקבוצות הטעונות הגנה יתרה כמו למשל קשישים (ע"פ 3338/13 טחומר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] סעיף 3 לפסק הדין (19.2.2015) או עובדי לילה בתחנות דלק ונהגי מוניות (ע"פ 1698/16 דמלאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2016) [להלן: עניין דמלאו, ע'ב']); מידת התכנון; הנזק הכלכלי והנפשי שנגרם וכיוצא באלה היבטים, המשמשים שיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם". (ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (1.8.2017)).

באי-כוח הצדדים הפנו לפסיקה רלוונטית, והגישו לעיוני אסופה נרחבת של פסיקה.

עולה בבירור, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות או לחלופין הטילו על הנאשמים עונשי מאסר לא ארוכים, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שיש להטיל על נאשמים בעבירות שוד ענישה מוחשית, אשר תכלול תקופת מאסר משמעותית מאחורי סורג ובריח.

14. קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים.

מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום המתוקן בענייננו, לרבות, שימוש באלימות קשה, ופגיעה פיזית במתלוננים.

מנגד, לאורכה ולרוחבה של הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבעניינו של הנאשם שבפניי, לרבות העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים, וכי חלק מן הנאשמים היו קטינים. בנוסף אף אדגיש, כי בעניין פייסל, אליו הפנה ב"כ הנאשם דובר בפסקה 8 על עבירות שוד ש"בוצעו באופן "ספונטאני", **ללא תכנון מוקדם וללא שימוש בנשק**", ואידך זיל גמור.

לצד הפסיקה האמורה, מעיון מעמיק בהלכות, עולה, כי בית המשפט העליון התווה בפסיקה עקבית את מדיניות הענישה הראויה בעבירות שוד בכלל, ובאלו שכוונו כלפי עובדי-לילה בפרט.

אפנה לדבריו של כב' השופט א. שטיין ב-ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (09.07.2019):

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירת שוד ועל הצורך להילחם במבצעה ביד קשה תוך הטלת עונשים מרתיעים. דברים אלו נכונים שבעתיים כאשר מדובר בשוד המבוצע באישון ליל, כלפי אדם שמשרת את הציבור בהיותו חשוף לגחמות זדון של עבריינים שמחפשים טרף קל. שכיחותם של מקרים כגון דא מחייבת את בתי המשפט להירתם למאבק בתופעה מכוערת זו באמצעות ענישה קשה ובלתי מתפשרת".

בענייננו, מחד גיסא, מעשה השוד אינו נמנה עם המקרים החמורים ביותר, בשים-לב לאבני-הבוחן האמורים בעניין שוץ, סוג הנשק באמצעותו בוצע השוד, מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה, וחומרת הפגיעה של המתלונן. ודוק, מעשה השוד בענייננו בוצע באמצעות סכין, הנאשם ושותפו לעבירה איימו על המתלונן, אולם לא פגעו בו באופן פיזי, והמתלונן, כאמור כבר לעיל, לא נפגע באופן פיזי ממעשה השוד האמור.

מאידך גיסא, אדגיש, כי הגם שלמתלונן לא נגרם נזק פיזי, אין להקל ראש, ולו בדוחק, בנזקים הנפשיים שעלולים להיגרם למאן-דהוא כתוצאה מאירוע כה טראומטי. בנוסף, כאמור כבר לעיל, מדובר במעשה שוד, אשר כוון נגד עובד-לילה, אשר משתייך לקבוצה הטעונה הגנה יתרה, וכי ברי, כי למצער חלק מן המעשים האמורים בוצעו לאחר תכנון ולא באופן ספונטני. עוד בנוסף, בל נשכח, כי לצד מעשה השוד, הורשע הנאשם גם בעבירת גניבה בצוותא.

15. בד-בבד, אין להתעלם מעקרון אחידות הענישה, המהווה עיקרון יסודי בשיטת המשפט הישראלי, בעיקר עת בענייננו מדובר בפרשה אחת, אשר בה מעורבים היו שני נאשמים, ומשכך ראוי להחיל שיקולי ענישה דומים ביניהם.

הגם, כי אין בעובדה, כי העבירות בוצעו בצוותא, כדי להוביל בהכרח לתוצאה זזה, הואיל ויש לזכור, כי יש לאזן בין עקרון אחידות הענישה לבין שיקולים נוספים, אשר מטרתם להגשים את תכלית הענישה, לרבות העיקרון הקובע, שהענישה היא אינדיבידואלית, הכול לפי נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של מבצע העבירה. בנסיבות ענייננו, דומני, כי עקרון הענישה האינדיבידואלית בא לידי ביטוי באופן המיטבי בהשוואת עונשיהם של הנאשם ושל שותפו, באופן כמעט מוחלט.

הנאשם ושותפו אשמים במידה זזה בביצוע העבירות האמורות, עת שניהם פעלו כאחד בביצוע מעשה השוד, תוך שיתוף פעולה מלא ביניהם - כל אחד בתפקידו, ואין נפקא מינה, כי לא היה זה הנאשם שהחזיק את הסכין, או כי היה זה שותפו לעבירה, שביקש מן המתלונן את הקוד לחדר המתדלקים. לפיכך, אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה קטן משמעותית מזה של שותפו.

יפים לענייננו, דבריו של כב' השופט י. אלרון ב-ע"פ 945/18 ווסים סלאימה נ' מדינת ישראל (14.01.2019):

"לבסוף, והיא העיקר, הגם שעקרון אחידות הענישה מהווה עקרון מנחה בדין הפלילי, "הוא שיקול אחד במכלול השיקולים שיש לאזנם במטרה להגשים את תכלית הענישה" (ע"פ 5082/15 עביד נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (10.3.2016)). כשם שעקרון זה תומך בהשוואת עונשם של המעורבים באותה פרשה עבריינית, הוא תומך גם בקיומו של רף ענישה אחיד בנסיבות דומות. יפים לעניין זה הדברים שכתבתי בע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (28.11.2018):

"בהיבט האחד, מחייב עקרון אחידות הענישה מבט כולל, הבוחן את הענישה בנסיבות העניין ביחס לענישה במקרים דומים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977. בהיבט השני, עקרון זה מחייב לבחון את מידת העונש גם ביחס לענישה שהושתה על כל אחד מהמעורבים במסגרת אותה פרשה עבריינית, כך שמדרג הענישה ישקף את חלקם היחסי של כל אחד מהעבריינים בפרשה" (שם, בפסקה 22).

עוד ובנוסף אדגיש, כי אף אין בידי לקבל את "החישוב" שערך ב"כ הנאשם, לפיו בשל חפיפת עונשי המאסרים המותנים של שותפו של הנאשם, הלכה למעשה, עונשו של השותף בגין העבירות מושא כתב-האישום המתוקן שבפנינו, הועמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, לרבות המתחם שנקבע בעניינו של שותפו לעבירות של הנאשם, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות המקרה דנן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 26-52 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

16. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינו, לא הוגש תסקיר של שירות המבחן, אולם אליבא דדו"ח הסוציאלי, וכפי שמפורט בפסקה 4 לעיל, הנאשם מצוי בתחילת תהליך שיקומי, וקיימת לפניו עוד כברת דרך משמעותית, לפיכך, סבורני כי בעניינו של הנאשם, אין מקום לסטות ממתחם העונש שקבעתי לעיל.

מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב- האישום המתוקן, בהזדמנות הראשונה, מבלי שיהא צורך בקיום הליך ראייתי ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר.

בנוסף, סבורני, כי יש ליתן את הדעת, לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, לצד העולה מן הדו"ח הסוציאלי, לפיו החל הנאשם בהליך טיפולי ושיקומי, ואף הצליח לגשת בתקופה זו לבגרויות של 12 שנות לימוד. העובדת- הסוציאלית הדגישה במסגרת הדו"ח, כי הנאשם מצוי בשלב הראשוני של ההליך הטיפולי, וזקוק להמשך קיומו של הליך זה, ודומני, כי מקום בו נגלים ניצני שיקום, יש להשקותם על-מנת שלא יבלו שוב.

מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות השוד ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע, אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים מכלל שליטה, ואזי אחריתו מי

ישורנו? על הנאשם להבין, כי הדרך בה הוא בחר היא דרך חתחתים, שעלולה להובילו לדרך ללא מוצא, ועל מסר זה לעבור גם הלאה.

יש לציין, כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, וכפי שפורט בפסקה 8 לעיל, לנאשם קיימות 5 חמש הרשעות בתיקים שונים בין השנים 2007-2017, לרבות בעבירות של הכשלת מעצר או חיפוש חוקי, העלבת עובד-ציבור, גניבה, תקיפת סתם בן-זוג, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית, עבירות סמים, איומים, סחיטה באיומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, החזקת נכס החשוד כגנוב, ובעברו ריצה שני עונשי מאסר.

18. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא עונש של 28 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 30.03.2020.

אני דוחה את עתירת המאשימה להשית על הנאשם אף רכיב של פיצוי כספי. סבורני, כי בנסיבות העניין שבפניי, יש לבכר את ניצני השיקום שנגלו אצל הנאשם, ולאפשר לו עם יציאתו מן הכלא לפתוח דף חדש.

19. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. מאסר למשך 28 חודשים, לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 30.03.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון או פשע.

סבורני, כי על הנאשם להמשיך בדרך השיקומית בה החל, ועל גורמי הטיפול בשב"ס לעשות כל שלאל ידם על-מנת להמשיך ולשלב את הנאשם בתוכניות טיפוליות הולמות ומתאימות לעניינו.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

